

ČOVIĆ, Marko

Rodio se u Subotici 17. prosinca 1915. kao šesnaesto dijete svojih roditelja. Nakon pučke škole u rodnom mjestu polazi gimnaziju u Travniku, Visokom i Subotici, gdje je i maturirao. Slavistiku je studirao i diplomirao 1940. na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

God 1941. bio je više mjeseci tajnik književnika i ministra Mile Budaka u Ministarstvu bogoštovlja i nastave, a onda je do kraja rata isključivo djelovao na kulturnom polju.

Hrvatsku je napustio 1945., te preko Italije stigao 1948. u Latinsku Ameriku. Kušao se naseliti u Argentini, pa u Paragvaju, a onda se nastanio u Brazilu, u Sao Paolu. God. 1965. opet je kušao promijeniti prebivalište, ovaj put je stigao u Kanadu, ali se ponovno vratio u Sao Paolo, gdje je ostao do smrti 12. travnja 1983.

Čović spada u mali broj hrvatskih emigranata koji su došli u emigraciju kao priznati hrvatski književnici. Čović je bio poznat i priznat kao hrvatski književnik toliko, da ga nije mogao zaobići ni novosadski "Leksikon pisaca Jugoslavije" (1972.), ali gaje zato Ante Sekulić morao izostaviti iz svoje knjige "Književnost Bačkih Hrvata" (Zagreb 1970.), makar je Čović upravo tu granu hrvatske književnosti obilno obdario.

Njegova neobičnost je posebice u tome, što mu je odlazak u emigraciju potpuno prekinuo bujicu književnog stvaranja, tako da se punih trideset godina uopće nigdje nije oglasio, ni najsitnijim prilogom. Zapravo, sam je sebi nametnuo prisilnu šutnju!

A još kao 20-godišnji mladić, bunjevački Hrvat, počeo je objavljivati samostalna i zrela književna djela, surađivati u svim hrvatskim časopisima. Jedan roman preveden mu je zarana na slovački, a neke novele na njemački i bugarski. Bio je i urednikom "Almanaha Hrvatskih Sveučilištarac a" (1938.) i do 1943. urednikom ugledne Matičine "Hrvatske revije", te ravnateljem dnevnika "Hrvatski Narod" i "Nova Hrvatska".

Nakon trideset dugih godina odsuća Čović je ipak pokazao da se nije puno izgubilo od njegove stilsko-književne darovitosti. Nakon višeputnih nagovaranja prijatelja ponovno je "proradio" i počeo objavljivati svoje priloge u "Hrvatskoj reviji" i još ponegdje u emigrantskim publikacijama. Pojavila mu se i knjiga literarno-političke naravi, zapravo, nije ni očekivao da će mu to biti svojevrsna oporuka.

U rukopisu mu je ostao roman "Priča o lopti" ("knjiga o životima nekih ljudi, koji su živjeli u krivo vrijeme") i na radnom stolu još nekoliko kraćih rukopisa.

Zasebice je objavio sljedeća djela:

- *Doktor filozofije (roman), Zagreb 1937.*
- *Bunjevci i Šokci (koautor s Aleksom Kokićem), Zagreb 1938.*
- *Lirika Hrvatskih Sveučilištaraca (antologija), Zagreb 1939.*
- *Žito zove (novele), Zagreb 1941.*
- *Priča o djevojci Višnji (novela), Zagreb 1943.*

– *Nejugoslavenska Jugoslavija i Hrvati, München-Barcelona 1975.*